

P-59/19
21.1.2019.

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Hercegovačko-neretvanski kanton/županija
KANTONALNI/ŽUPANIJSKI SUD MOSTAR
Broj: 07 0 U 013800 16 U
Mostar, 09.01.2019.godine

Kantonalni/Županijski sud Mostar i to sudija Savić Vesna, sa zapisničarem Boškailo Lejlo, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Banja Luka, Gajeva 2, zastupan po predsjedavajućem Odbora direktora Srđanu Blagovčaninu, protiv tuženog JP „Hrvatske telekomunikacije“ d.d. Mostar, radi poništenja rješenja tuženog Dj. br. NO-2-9-6/16 od 27.10.2016. godine, u upravnoj stvari pristupa informacijama, dana 09.01.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja se uvažava, poništava se rješenje tuženog JP „Hrvatske telekomunikacije“ d.d. Mostar (nadzorni odbor) broj: NO-2-9-6/16 od 27.10.2016. godine i rješenje JP Hrvatske telekomunikacije d.d. Mostar (Uprava Društva) Dj.br. UD-3-34-5/16 od 26.7.2016.godine i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj i datum navedeni u uvodu, odbijen je prigovor Transparency International BiH podnjet protiv rješenja JP HT d.d.Mostar broj: UD-3-34-5/16 od 26.7.2016.godine kao neosnovan, a kojim rješenjem je odbijen zahtjev za pristup informacijama od 01.07.2016.godine za dostavu spiska svih zaposlenik koji su u radnom odnosu, te dostava kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, te je data mogućnost osobnog pristupa u prostorije JP HT radi vršenja uvida u prilog i Pravilnik o radu kao i umnožavanje istih uz prethodnu pisanu najavu.

Protiv osporenog akta tuženog organa tužitelj je kod ovog suda pokrenuo upravni spor. Prema navodima tužbe tužilac ostaje kod svih navoda izrečenih u prigovoru da tuženi nije razgraničio u konkretnom slučaju šta je informacija a šta lični podatak, te je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka ispred odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH. Nadalje ističe da tužilac nije tražio tuđe lične informacije kao što je jmbg, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, te u prilog navedenom ističe definiciju lične informacije iz čl. 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH. Takođe navodi i da je tuženi pogrešno primijenio član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH jer nije obrazložio koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrži spisak zaposlenih, te je u konkretnom slučaju propustio da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu čl. 9. Zakona. Takođe ističe i da je javni organ postupio suprotno čl. 2. Zakona donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama organa bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i prosljede na adresu, te je prekršen i član 14. stav 2. Zakona. Predlaže da se tužba usvoji, poništi rješenje tuženog broj: NO-2-9-6/16 od

7.10.2016. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, i da se tuženi obaveže na troškove upravnog spora- takse na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi je dostavio spis predmeta, te dostavio opširan odgovor i predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05) odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz dokaza predmetnog spisa proizlazi da je tužitelj dana 28.04.2016. godine odnosno dana 01.07.2016.godine podnio zahtjev tuženom za dostavu informacija, pozivajući se na čl. 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama i to: kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u 2015.godini (zahtjevom od 28.4.2016.godine), kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenika u preduzeću (zahtjevom od 01.07.2017.godine). Povodom ovog zahtjeva prvostepeni organ (Uprava Društva) je rješenjem odbio zahtjev za pristup informacijama podnijet 01.07.2016.godine za dostavu spiska svih zaposlenika koji su u radnom odnosu, te dostavu kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i dao mogućnost osobnog pristupa u prostorije JP HT radi vršenja uvida u prilog i Pravilnik o radu kao i umnožavanje istih uz prethodnu pisanu najavu. U obrazloženju ovog rješenja je navedeno da pristup informacijama o spisku zaposlenika koji su u radnom odnosu predstavlja povredu osobnih interesa jer se te informacije odnose na privatnost trećih osoba shodno čl. 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH kao i shodno Zakonu o zaštiti ličnih podataka (član 3.), a zahtjev za dostavu Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta se odbija ali se podnositelju daje mogućnost osobnog pristupa u prostorije JP HT d.d. Mostar shodno čl. 14. stav 2. tačka 2. Zakona.

Osporenim rješenjem tuženog od 27.10.2016. godine, prigovor tužitelja je odbijen kao neutemeljen jer je tuženi kao drugostepeni organ utvrdio da je prvostepeni organ pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i okolnosti bitne za odlučivanje te da je prvostepeno rješenje pravilno i zakonito.

Članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Sl. novine Federacije BiH“, broj 32/01) je propisano da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom. Članom 5. istog Zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ: pod 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6.. 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona da saopštavanje informacije nije u javnom interesu. Članom 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Članom 25. stav 1. Zakona je propisano se s ciljem provedbe ovog Zakona, Zakon o upravi Federacije BiH („Sl. novine Federacije BiH“, broj 28/97), Zakon o upravnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) i Zakon o upravnim sporovima („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) primjenjuju na sve javne organe u smislu ovog Zakona, osim ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

Sud smatra da informacija koju je tužitelj tražio od tuženog zahtjevom od 28.4.2014. godine (kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, spisak zaposlenih koji su u radnom odnosu) nije informacija koja bi mogla biti izuzetom od saopštenja u skladu sa odredbom člana 5. Zakona. Takođe Sud smatra da tražena informacija ne predstavlja izuzetak u smislu odredbe člana 6. (izuzetak u vezi sa djelokrugom javnih organa), člana 7. (izuzetak u vezi s povjerljivim komercijalnim informacijama) i člana 8. Zakona (izuzetak kod zaštite privatnosti), a ni izuzetak u smislu odredbe člana 9. Zakona.

Sud smatra da je tužitelj imao pravo tražiti tražene informacije, u smislu odredbe člana 4. Zakona, a tužena nije imala ni jedan zakonski razlog da traženu informaciju utvrdi izuzetom od saopštenja. Napominje se da je donošenjem prvostepenog organa povrijeđena odredba člana 2. i člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, a što se osnovano ističe u tužbi tužitelja, s obzirom da shodno navedenim zakonskim odredbama nadležni javni organ mora da u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija uz najnižu prihvatljivu cijenu. Takođe odbijanje zahtjeva za dostavu podataka o svim zaposlenima jer spisak zaposlenika predstavlja osobne podatke shodno Zakonu o zaštiti ličnih podataka, kako je navedeno u obrazloženju prvostepenog rješenja, je potpuno neosnovano, s obzirom da je tužitelj tražio samo spisak zaposlenih a ne i povjerljive podatke o zaposlenicima, jer se traženi podaci ne odnose na privatnost trećih lica (u smislu čl. 8. Zakona) niti se na ove podatke mogu primijeniti odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Na osnovu svega izloženog sud smatra da tuženi nije imao ni jedan zakonski razlog da tražene informacije utvrdi izuzetom od saopštenja, pa je u postupku donošenja osporenih akata pogrešno primijenjeno materijalno pravo-relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH.

Na osnovu izloženog Sud je primjenom odredbe člana 36. stav 2., a u svezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao i izreci.

U ponovnom postupku prvostepeni organ će postupajući po uputama Suda koje proizlaze iz ove presude donijeti novu i na zakonu zasnovanu odluku, imajući u vidu iznesene primjedbe ovog Suda, te će odlučiti o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama od 01.07.2015. godine pravilnom primjenom odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i Zakona o upravnom postupku.

Sud je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučio na osnovu člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Sl.novine Federacije BiH“, br. 53/03, 73/05 i 19/06), koji se Zakon primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima. Naime, odredbom člana 397. stav 3. ZPP-a je propisano da kad sud ukine odluku protiv koje je podniet pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Iz konkretne upravne stvari proizlazi da se kod tužitelja nisu stekli uslovi da mu se priznaju traženi troškovi postupka, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje.

Zapisničar
Boškailo Lejla

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.



